

דף לא.

עין משפט א.

אה"ע סימן קלט סעיף יג

יב. זרק לה גיטה ברשות הרבים ^ל או ברשות שאינה של שניהם ^מ, קרוב לו אינה מגורשת, קרוב לה מגורשת, ספק קרוב לו או קרוב לה ספק מגורשת ^נ.

יג. ודעת הרמב"ם אף אם קרוב לה והיא יכולה לשומרו הוי רק ספק מגורשת ^ס, ואם כל כך קרוב עד שתשוח ותטלנו הוי פסול מדרכנן ^ע, ומשהגיע לידה תנשא בו לכתחילה.

יד. אם הוא יכול לשומרו ולא היא הוי קרוב לו. שניהם יכולים לשומרו היינו כל אחד לבד או אינם יכולים לשומרו אלא יחד זהו מחצה והוי ספק מגורשת ^פ.

ל. בחו"מ סי' רמ"ג פסק השו"ע דארבע אמות ברה"ר אינם קונות, וכן פסק ברמב"ם ותוס' והר"ן, ולדידהו רה"ר דהכא היינו סימטא, מ"מ השו"ע דעתו כאן בר"ה ממש וצ"ל דבגט מהני מפני תקנת עגונות תיקנו ד' אמות אף בר"ה ממש כתירוץ הרשב"א, או היות ודעת אחרת מקנה שאני ממציאה, כ"כ הב"ש.

מ. היינו סימטא, ב"ש.

נ. וה"ה ב' כיתי עדים שחולקים אם קרוב לו או קרוב לה, ולא אמרינן אוקי בחזקתה דאיתרע חזקתה ע"י זריקת הגט. ב"ש מהתוס'.

ס. ורוב הפוסקים סוברים דמאי דקאמר שמואל בגמ' ואת לא תעביד עובדא עד דמטא גיטה לידה היינו רק לחומרא בעלמא, והיכא שקרוב לה ויכולה לשומרו אפי' לא בכדי שתשוח ותטלנו הוי מגורשת דבר תורה, ולא רק ספק כמו שפסק הרמב"ם, וכתב הב"ש דלמעשה צ"ע.

ע. ועיין בה"ה דמפרש שבגט החמירו יותר מקידושין, ע"ש בב"ש.

פ. ואין להקשות והא אגיד גביה ולא גרע מחוט בידו ויכול למושכו וא"כ אפי' ספק לא הוי, תירץ הר"ן דכיון דאין הגט מונח בתוך שלו אף שיכול לשומרו לא הוי אגיד גביה, עיין בב"ש ס"ק כ"ג.

עין משפט ב. חו"מ סימן רלה סעיף כא

כא כג. מי שהוא עיתים שוטה עיתים חלים ושפוי כגון אלו הנכפים, כשהוא שפוי מעשיו קיימים וזוכה לעצמו ולאחרים ^ז וצריכים העדים לחקור הדבר שמא בסוף שטותו ^ק או בתחילת שטותו עשה מה שעשה.

הגה: שנים אמרו שהוא בעת שהיה שוטה מכר ושנים אמרו בעת שהוא היה שפוי ^ר הקרקע בחזקת המוכר והמטלטלין בחזקת המחזיק בהם.

דף לא:

עין משפט א. אה"ע סימן פט סעיפים א.ג.

א. הנושא אשה מתחייב לה בעשרה דברים, וזוכה ממנה בארבעה דברים ^ש ואע"פ שלא נכתבו.

ג. הארבעה דברים ^ת שהבעל זוכה בהם הם: מעשה ידיה, מציאתה, ירושתה ופירותיה.

עין משפט ב. אה"ע סימן קכז סעיף א

א. צריך לכתוב זמן הכתיבה בגט ^א, ואם נתגרשה בגט שאין בו זמן לא

^צ. ברייתא בר"ה כ"ח ע"א ומכתובות כ', מעובדא דבר שטיא.

^ק. וכבר התחיל להיות שפוי ומהני. סמ"ע ס"ק נ"ב.

^ר. ב"י בשם תוס' והרא"ש, בכתובות כ' ע"א.

^ש. היינו אפי' לא כתבו הכתובה כ"כ הרמב"ם והביאו הח"מ.

^ת. כתובות מ"ו ע"ב וס"ה ע"ב.

א. ממשנה גיטין פ"ו ע"א ודף י"ז ע"א. והזמן בגט תקנת חכמים הוא שלא יחפה על בת אחרת, ואף שאין דנין היום דיני נפשות מ"מ נפ"מ לענין לאסור אותה לבעל, ולענין שלא יהיה שמץ פסול על הבנים. ואם לא נכתב זמן אף שמדאורייתא כשר, מ"מ אינה נאמנת לומר שניתן לה לפני שזינתה לענין שתהיה מותרת לחזור לבעלה שמותרת לו בזינתה אחרי

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477

תנשא אבל אם נישאת לא תצא אפי' אין לה בנים מהשני ^ב.

עין משפט ג.

הו"מ סימן כח פעיף יג

יד כב. עד שנזכר אחרי ^ג שראה בפנקסו מהני, וכן אם נזכר ע"י שאחר הזכירו ואפי' העד השני. ואם הבעל דין בעצמו הזכירו אם ^ד העד ת"ח מהני שודאי נזכר.

הו"מ סימן מו פעיף י

י. עד שאינו זוכר העדות כלל ולא ימצא בלבו זכרון כלל שזה ליה מפלוני, אבל מעיד שזה כתב ידו בשטר, וכן העד השני אומר כן, הרי שטר זה ^ה לא נתקיים והרי הם ^ו כחרשים עד ^ז שיזכרו עדותן. וכל

הגט, מכיון שלא נעשה הגט כתיקון חז"ל, ועיין בב"י דאם ניתן הגט בפני עדי מסירה אפי' שלא היה בו זמן כשר, ומ"מ רוב הפוסקים לא כן סוברים והב"ש כתב דלא קימ"ל כן להכשירו בעדי מסירה.

ב. שם בגמ'.

ג. טור מכתובות כ' ע"א. האי סהדיתא עד ס' שנין, ע"ש.

כתב בספר פעמוני זהב דאם ראה הכתב ונזכר שהיה עד בדבר אבל לא נזכר כל העדות מראש ועד סוף, יכול להעיד מתוך הכתב בכל שאר העדות.

ד. רש"י והטור, וברמב"ם כת' דאפי' הבע"ד ת"ח מהני, ועיין בב"י מה שהקשה עליו. ועיין בש"ך ס"ק ט"ו ובב"ח וכ"מ פ"ט מהלכות עדות דחלקו על הרמב"ם בבע"ד ת"ח. וכתב הרמ"א בתשובה סי' מ"ד דאין דין ת"ח בזמן הזה לענין זה. וכתב האורים ותומים דאם הבע"ד שם דברים בפי הב"ד או שלוחם להזכיר לעד מותר, דזה הוי כהזכירו אחר. וקרובו לא הוי כבעל דין עצמו, אבל אשתו ובניו של הבע"ד הוי כבע"ד עצמו, כ"כ ברע"א כאן.

ה. לשון הרמב"ם ריש פ"ח ממלוה ולוה מברייתא, כותב אדם עדותו ומימרא דרב הונא ור"י שם בדף כ' ע"א.

ו. פי' העדים החתומים על שטר זה הרי הם כחרשים שאינו שומע ואינו מדבר שפסול לעדות, כמבואר בסי' כ"ח ובסי' ל"ה בדין שאינו שומע. ובמהרי"ק פירש דברי הרמב"ם כחרשים היינו השטר נחשב כחרס בעלמא. ועיין בסמ"ע ס"ק כ"ט.

ואפי' עוד עד אחד מעיד על כתב ידו לא מועיל נתיבות ס"ק י"ט.

ז. דעל מנה שבשטר הם מעידים.

מי שאינו דן כן, לא ידע בדיני ממונות בין ימינו לשמאלו, אבל אם היה כתב ידם יוצא ממקום אחר או שהיו עדים שזה כתב ידם מקיימין על פיהם ואין משגיחין על דבריהם שאינם זוכרים כלל מהעדות. ^ה ויש אומרים שאפי' שהעדים אינם זוכרים מהעדות כלל כיון שמעידים שזה כתב ידם מקיימים השטר על פיהם, וצריך רק ^ט שני עדים על כל חתימה, וע"כ כל אחד מעיד על כתב ידו וכתב יד חבירו, או שיצטרף אחר עמהם שיעיד על כתב יד שניהם. ולא בעינן שיזכור העדות אלא אם הוא ^י עד אחד חתום לבדו, לחייבו שבועה ע"פ זה.

אה"ע סימן קע"ד פ"ד

עין משפט ד.

ד. מי שיש עליה זיקת שני יבמים, היא או צרתה חולצת ולא מתייבמת. כיצד, שלשה אחים נשואים שלשה נכריות, ומת אחד מהם ועשה בה אחד מהנשואים מאמר ביבמתו, ומת קודם שכנסה, חולצת ולא מתייבמת.

ה. טור וכ"כ התוס' מתוך הירושלמי וכ"כ המהרי"ק והיא דעת הי"א במחבר.

ט. והגם שלא מעידים על מנה שבשטר כי אינם זוכרים דבר מהני מדין קיום של שני אחרים שאומרים זה כתב ידם, כי כל עדים החתומים על השטר כנחקרה עדותן בבי"ד.

י. כך פירש הסמ"ע דברי הרמ"א כשאין חתום על השטר אלא עד אחד שאין תורת שטר עליו לשולחו לבי"ד לפסוק שבועה על פיו או להתחייב ממון בהצטרפות עוד עד אחר, בזה גם הי"א מודים שאם אינו זוכר כלל אינו נאמן לומר שזה כתב ידו. אבל הש"ך חלק על הסמ"ע וסובר דמחייבין שבועה ע"פ עד אחד בשטר כדין שטר, ומן הסתם אמרינן שהעד זוכר והשטר כשר, אבל כשהוא העד לפנינו ואומר שאינו זוכר פסול להשביעו, ומ"מ אם נתקיים בבי"ד כשר, אפי' יבא אח"כ העד ויאמר שאינו זוכר לא משגיחין בו, אבל בשניים יש להם דין כנחקרה עדותם כבר משעת החתימה. נתיבות ס"ק כ"א. וע"כ גם כשלא זוכרים אם יהיה ב' עדים על כל חתימה מקויים השטר, ל"א בשו"ע.